

Kingo: Den fjerde aftensang

1

Den klare sol går ned, det kvælder mer og mer,
hver arbejdsmand er træt og sig om hvile ser.
En dag jeg nærmer' er ved døden end som før;
tiden mig
så sagtelig
oplukker dødens dør.

2

Her skiftes tiden om, her veksles dag og nat,
af solen bliver kun en skygge efterladt,
så verdens herlighed omsider ende får;
mørken grav
og ormegnav
vi sidst i verden når.

(...)

4

Jeg træder nu ud i det duggefulde græs,
naturen siger mig: »Bi lidt, stå her og læs:
Se morgen-blomsteret, hvor det er falmet nu!
Det var fragt,
nu er det lagt.
Ak, kom det dog i hu!«

5

Min sjæl, vær rolig lidt, mens jeg mig tænker om,
hvad dog min Gud han er langmodig, mild og from.
Jeg ser mit kontrafej i blomster og i hø.
Dag og nat
mig lærer brat,
at jeg engang skal dø.

6

Tak, tusind gange tak, o Gud, som evig er
og udi tiden dog slig omhu for mig bær'!
Fra første øjeblik, da jeg af røde randt,
af mit ler
du gjorde mer,
end jeg kan sige grant.

7

Du toed' mig ud af mit syndig fødeblod,
og gav mig i din søn en anden vokse-rod.

Du har opklækket mig udi dit rene ord.
Ja, min sjæl
så tit og vel
er spised' ved dit bord.

(...)

9

Men, o min Gud, tilgiv, hvad jeg mod dig har brudt,
agt ej de spirer, som af syndens rod er skudt.
Løs min samvittighed af sine synders bånd,
kast dem ned
i evighed
i havet med din hånd!

(...)

14

Kom, mægtig englehær, lys Herrens ro og fred
på sjæl og legem, og hvad mer mig kommer ved!
Gak, ormesæk, og sov! Gud skal i morgen dig
vække her,
men siden der
til liv evindelig.